

L'entrevista

C.M.M.F.

F.M.G., artista polifacètic

“L'art no pot ser mai un treball”

F.M.G. (Fernando Martínez García) va vendre a viure i a crear, ja fa uns anys, a Masdenverge junt amb Elisabeth Sabala, la seua companya i reconeguda pintora. Ha exposat la seua pintura per tot l'Estat, els Estats Units, part d'Europa... Ara té un gran repte al davant: el maig passat va inaugurar, junt amb Elisabeth, una gran exposició, 'Face to face', a Tarragona. Cal destacar la seua creativitat prolífica, gran personalitat, cultura (en tots els sentits), sensibilitat exquisida i, sobretot, una vitalitat envejable no gaire normal en gent de la seua edat que ha deixat la faena habitual. Cantant i compositor de temes de fina ironia, en castellà o anglès, recorden una mica a Sabina i la seua veu, a Leonard Cohen. Algunes realment tenen 'algo' especial. Amb el seu grup fa actuacions esporàdiques. Una inesgotable inquietud l'ha portat també a escriure, sobretot novel·les, algunes publicades, com 'Lío de faldas' o 'Cortajo', entre d'altres. Un gran artista del territori.

Com va aterrar un gallec a les Terres de l'Ebre?

Igual que en el joc de l'oca: primer vaig estudiar Topografia a Madrid i després, Belles Arts a Barcelona. A l'Escola Sant Jordi vaig coincidir amb Elisabeth Sabala i després de més de 30 anys de pintar junts en un estudi del barri del Raval, buscàvem un canvi i el vam trobar a Masdenverge. Les Terres de l'Ebre ens van semblar un lloc fantàstic per crear i aquí estem encantats en unes antigues naus de bestiar.

Les Terres de l'Ebre encara el coneixen poc. Com s'hi presentaria?

F.M.G. és la meua firma, l'abreviatura del meu nom. Des de sempre he sentit atracció per la pintura, la música, la literatura... i he mirat d'expressar-me a través d'elles. Pintar, dibuixar, fer escultures, escriure, tocar la guitarra, compondre, han sigut camps d'expressió que he conreat amb plaer, un impuls creatiu que he desenvolupat des de la meua manera de pensar i entendre el món. L'aparició oficial al territori va ser, ja fa molt temps, quan vaig presentar el llibre *Dibujando canciones*, acompanyat de la coneguda periodista Elisenda Roca, al centre actiu del poble, on vaig cantar cançons meues. És una recopilació de lletres de cançons, acompanyades de

Il·lustració de F.M.G. / CEDIDA

dibuixos meus; un llibre molt especial al qual vaig dedicar molt temps i estima, i del qual estic molt content. Va ser un acte simbòlic en què vaig donar a conèixer, alhora, les facetes musical i artística.

Com recorda l'època de jove a Madrid i la relació amb la música?

Als 14 anys vaig aprendre a tocar la guitarra i als 16 tenia una guitarra elèctrica. L'any 65, a Madrid, els jòvens no teníem diners, però sí il·lusions. L'aparició dels Beatles i altres grups va fer que a molts jòvens els nasqués la passió per la música i van aparèixer molts conjunts a base d'amics. Vaig passar per molts grups i molts anys tocant d'aquí cap allà. Les cançons de moda s'havien d'incloure per força al repertori, però jo preferia fer coses pròpies, no imitar els altres. Per això vaig abandonar els grups, ja que havien de disposar d'un repertori comercial per guanyar diners.

Un cop retirat de la professió, com li va sorgir la vena creadora tan prolífica?

“Agraeixo l'enorme inquietud cultural i l'afició per la música, tan estesa per les Terres de l'Ebre”

Vaig treballar de topògraf molts anys per guanyar-me la vida i això em va donar una llibertat creativa que no et fa dependre de les coaccions comercials. El mercat de l'art contemporani també té les seues febleses. L'artista no pot donar-ho tot a canvi de res. Molts galeristes han guanyat molts diners amb el pretext de promocionar. L'art no pot ser mai un treball encara que s'hi dediquen moltes hores. D'altra banda, la música i l'escriptura eren una espineta que tenia clavada, ja que no havia tingut temps de desenvolupar aquestes facetes al marge de la pintura. Però tot arriba i no s'ha de desaproveitar l'ocasió. Porto uns anys dedicat plenament a això i m'està do-

nant sorpreses gratificants.

Després d'uns anys aquí, com veu la gent i la cultura de les Terres de l'Ebre?

Ja portem uns anys a Masdenverge, encara que mig tancats treballant. He tingut poc temps per relacionar-me, però no sóc un monjo de clausura i m'encanta conèixer gent i paisatges nous. M'agrada la idiosincràsia de la gent de les Terres de l'Ebre, valoro la seua cultura i costums, la gran capacitat de treball, l'honestat i, sobretot, agraeixo l'enorme inquietud cultural i l'afició per la música, tan estesa per aquestes terres que tant estimo.

La inspiració per escriure és, de vegades, desbordant...

Les idees sorgeixen sense una idea predeterminada. Quan em passa, em toca deixar de banda una mica la composició musical. Començo a escriure i no paro en unes setmanes. Tots els dies m'aixeco per escriure allò que em manen els personatges creats. Així em va passar amb *La quebrada*, una de les primeres novel·les. Parla de la vida, la crisi, les amargors i la felicitat, que busca continus contrastos per evidenciar les contradiccions i paradoxes amb les quals hem d'enfrontar-nos al destí.

També ha escrit relats curts.

Sempre m'ha agradat contar anècdotes i coses que m'han passat, gracioses i no tant. Els relats curts m'han permès explicar algunes d'aquestes experiències que es barregen amb invencions amb un llenguatge breu però intens. Un dels llibres de relats curts està il·lustrat, amb humor fi, per Elisabeth Sabala, la meua artista predilecta.

Quins projectes té entre mans?

Mai he treballat en un projecte per encàrrec. Les exposicions comporten donar sentit a un treball fet al marge. Faig creacions lliurement sense saber veritablement el final. Ara em sento còmode movent-me en tres nivells: arts plàstiques, música i literatura. Al final tot s'unifica. Potser la incògnita, el no saber on vas i com acaba, és el que més em provoca. Si un artista pinta un quadre sense emoció perquè s'avorreix no pot transmetre més que avoriment. Això, ho sabem els artistes: millor començar una cosa nova que continuar allò que ja et saps. Cal donar temps perquè tot pugui fluir i alliberar-se de lligams. Entenc projectes per il·lusió. També m'agradaria presentar els meus llibres a Tortosa. Un dels meus somnis ja s'ha complert: tocar les meues cançons acompanyat de bons músics. ■